sade alla, mõned pääwa kõrwetuse ja ränga tõõ kätte ära.

Pääwad, nädalid ja kuud läksiwad nenda hirmsa piinamiste all mööda, ja kui mitte üks teist wabaduse lootusega trööstinud 'poleks, siis oleksiwad kõik häda ja waewa kätte otsa saanud; sellegi pärast suriwad iga pääw palju kange palawuse, alwa toidu ja piinajate kätte ära, kellede kõige suurem rööm oli, oma ohwrid piinata ja waewata. Kord korralt jäi õnnetumate arw ikka wähemaks ja kahanes kokku kuni wiie pääle, ja needgi soowisiwad ennemine surma, kui et weel kaueminne kannatada tahtsiwad.

Sääl juhtus midagi, mis nende wiie waewatud inimestele wabadust kinkis ja neid orjapõlwest, sest raud-ahjust ärapäästis.

Kas 'pole iga loomal kõigesuurem õnn, waba olla, ja kas ta ei röömusta juba sündimisest saadik ennast wabaduse üle? Seda enam on seda inimesele tarwis, sest tema seisab palju ülema järge pääl, kui loom.

Ühel pääwal tuli üks looduse-tundja Zeilon'i saarelt sinna, kellel sääl üks istandus oli, ja leidis nende wiie walge orjade seas ühte oma kooli sõbradest. Mõlemate rööm oli suur, ja et seda õieti ülesnäidata wõiks, ostis looduse-tundja need wiis õnnetumad wabaks.

Nüüd oliwad n'ad mitme pitka aastade järele jälle wabad n'agu linnud taewa all, ja nende esimene tõõ oli põlwili mahalangeda ja Jumalat tänada. Wõib olla, et mõni neist oma elu sees ehk alles esimestkorda tõeliku ja kahetsewa südamega seda tegi.

Paremate riietega ja natukese rahaga, mis lahtiostja neile andis, leidsiwad nemad warsi üht laewa, kes neid nende kaua taga leinatud isamaale wiis ja kus n'ad nüüd kui truuid õiguse nõudjad alamad igast ühest armastadi, kes neid tundis.

Sest ilusast laewast „Norwill" 'pole pärast midagi enam kuuldud ja jäi oma peremehele igaweste kadunuks.
